

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 161/2018-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza v konaní o prijatej sťažnosti [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátskou kanceláriou Barbuš & Barbušová, Štúrova 13, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miloš Barbuš, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ ZNAČENIE] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré j e jej Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 325,42 € (slovom trisťodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet advokátskej kancelárie Barbuš & Barbušová, Štúrova 13, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 161/2018-19 zo 6. marca 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008. Vo vzťahu k postupu Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 55/2015 sťažovateľkou podanú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 8 C 193/2008 domáha určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ku ktorému došlo 21. augusta 2008 s bývalým zamestnávateľom sťažovateľky, a to [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]. Okresný súd svojím rozsudkom č. k. 8 C 193/2008-717 z 22. apríla 2014 žalobu zamietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením č. k. 7 Co 55/2015-826 z 31. júla 2017 rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 193/2008-717 z 22. apríla 2014 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľka následne podala ústavnému súdu sťažnosť v ktorej namietla, že *„Predmetné súdne konanie začalo podaním návrhu na Okresný súd Bratislava I, a to dňa 22.10.2008 a do dnešného dňa, nie je vo veci právoplatne rozhodnuté. Teda, spor, ktorého predmetom je určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru nebol v priebehu uplynulých viac ako 9 rokov právoplatne skončený.“*. V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala aj na to, že proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 podala sťažnosť na prietahy predsedníčke okresného súdu, ktorá sa v liste sp. zn. Spr. 2249/2014 z 20. októbra 2014 za spôsobené prietahy v konaní v mene štátnej správy súdu ospravedlnila. V ďalšom sťažovateľka požiadala predsedu krajského súdu o preskúmanie postupu predsedníčky okresného súdu pri spôsobe vybavenia sťažnosti na prietahy a predseda krajského súdu v liste sp. zn. Spr. 2374/2014 z 19. januára 2015 skonštatoval, že *„... Vaša žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu je čiastočne opodstatnená, nakoľko Vaša sťažnosť bola vybavená oneskorene.“*. Na záver sťažovateľka uzavrela: *„Vzhľadom na to, že súd je v predmetnej právnej veci nečinný, pričom je zrejmé, že prietahy sú neodôvodnené a zavinené nečinnosťou súdu, máme za to, že v predmetnom súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a teda k porušeniu základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré zakladá povinnosť súdu aj sudcu konať tak, aby sa toto ústavné právo objektívne realizovalo. Dobu predmetného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I nemožno považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd za primeranú a vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie*

veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ani za ústavne akceptovateľnú.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava I svojim konaním v právnej veci [REDAKOVANÉ] c/a [REDAKOVANÉ] o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedenej pod sp. zn. 80/193/2008 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd Bratislava svojim konaním v právnej veci [REDAKOVANÉ] c/a [REDAKOVANÉ] o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedenej pod sp. zn. 7Co/55/2015 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd priznáva sťažovateľke nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 €.

Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia pred Ústavným súdom SR...“

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka listom sp. zn. 1 SprV 233/2018 z 15. mája 2018, ako aj právny zástupca sťažovateľky, ktorý zaujal stanovisko k predmetnému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu listom zo 7. júna 2018.

5.1 Predsedníčka okresného súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 v podstatnom uviedla:

„Po nahliadnutí do spisového materiálu namietanej veci mám za to, že v predmetnom konaní o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedeného na tunajšom súde pod spis. zn. 8C/193/2008 ide o právne zložitú vec. Ako uvádza sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, dňa 22.07.2017 bola Okresnému súdu Bratislava I doručená sťažnosť, podaná z dôvodu namietania prietáhov v konaní veci vedenej na

Okresnom súde Bratislava I pod spis. zn. 8C/193/2008. Predmetná sťažnosť bola vybavená dňa 20.10.2014 s tým, že bola vyhodnotená ako dôvodná a to s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania. Vec bola z pokynu predsedníčky súdu zaradená medzi veci sledované. Zákonná sudkyňa však v namietanej veci už dňa 22.04.2014 vyhlásila rozsudok, ktorý bol stranám doručovaný dňa 13.09.2014. Z dôvodu podaného odvolania bol spis predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu, ktorý vo veci rozhodol Uznesením č. k. 7Co/55/2015-826 zo dňa 31.07.2017. Spis bol tunajšiemu súdu vrátený dňa 31.08.2017. Po vrátení sa veci z odvolacieho súdu zákonná sudkyňa dňa 09.05.2018 vytýčila vo veci termín pojednávania na deň 11.10.2018.

Dovolím si poukázať na skutočnosť, že napriek celkovej dĺžke konania zákonná sudkyňa vo veci priebežne konala. Tak ako to vyplýva z priloženého chronologického prehľadu úkonov súdu a strán sporu, v konaní sa uskutočnilo spolu 23 pojednávanií. Súd vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré bolo neustále dopĺňané novými návrhmi sporových strán. K predĺženiu konania istotne prispeli aj návrhy právneho zástupcu žalobkyne na vykonanie a následne doplnenie dokazovania, ktoré tento nekoncentroval na začiatku konania, ale boli predkladané súdu i druhej strane priebežne počas celého konania. Výsluchy, ktoré súd v konaní uskutočnil trvali aj niekoľko hodín a častokrát sa z dôvodu potreby dovypočutia svedkov muselo konanie odročovať. Dvaja svedkovia boli dokonca súdom vypočúvaní dvakrát a to na návrh sporových strán. Rovnako by som chcela poukázať na fakt, že právny zástupca žalobkyne opakovane (celkovo štyrikrát) žiadal počas konania i osobnú protokoláciu jeho osobného prednesu, ktorý po povolení súdom trval i dve hodiny. V neposlednom rade treba prihliadnuť aj na to, že konanie bolo predlžované niekoľkými (štyrmi) neúčastami právneho zástupcu žalobkyne z dôvodu jeho práceneschopnosti, raz sa ospravedlnila z pojednávania poverená zástupkyňa žalovanej a dvakrát bola práceneschopná aj zákonná sudkyňa.“

5.2 Právny zástupca sťažovateľky v liste zo 7. júna 2018 reagoval na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu z 15. mája 2018 a skonštatoval:

«Uvedená argumentácia sa snaží odôvodniť to, prečo „bežný“ pracovnoprávny spor, nie je právoplatne skončený po 10 rokoch od podania žaloby.

V prípade, ak by sa Okresný súd Bratislava I reálne zaoberal obsahom nami podanej ústavnej sťažnosti, tak by si nemohol dovoliť argumentovať tvrdeniami, ktoré sme odcitovali vyššie.

Máme za to, že v podanej ústavnej sťažnosti sme viac ako vyčerpávajúcim spôsobom opísali trvajúce prieťahy v danej právnej veci, a taktiež sme uviedli dostatočné množstvo judikátov NS SR, ÚS SR ako aj ÚS ČR k otázkam prieťahov konania a ich príčin.

V súlade s takto formulovanou rozhodovacou praxou je možné označiť „odôvodnenie“ prieťahov v konaní zo strany Okresného súdu Bratislava I za „bezpredmetné“.

K svojmu vyjadreniu Okresný súd Bratislava I pripojil aj chronologický prehľad úkonov urobených v právnej veci vedenej pod sp. zn. 8C/193/2008.

Zo samotného priloženého chronologického prehľadu úkonov urobených v právnej veci vedenej pod sp. zn. 8C/193/2008 je viac ako zrejmé, akým spôsobom koná Okresný súd Bratislava I. tak, aby „zabránil vzniku prieťahov“ v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 8C/193/2008.

Máme tým na mysli samotnú skutočnosť, že:

- Dňa 31.08.2017 bol spis vrátený OS BA I spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu.*
- Dňa 13.09.2017 OS BA I doručoval rozhodnutie odvolacieho súdu stranám sporu.*
- Dňa 09.05.2018 zákonná sudkyňa vytýčila termín pojednávania v danej veci na deň 11.10.2018.*

Teda, spisový materiál spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu hol doručený OS BA I dňa 31.08.2017 a termín najbližšie pojednávania na OS BA I bol vytýčený na 11.10.2018, teda o 13 mesiacov a 10 dní, od vrátenia spisu z odvolacieho súdu.

Sme toho názoru, že vyššie uvedená skutočnosť nepotrebuje žiadny ďalší komentár a dostatočne vykresľuje to, akým spôsobom koná Okresný súd Bratislava I v predmetnej právnej veci.»

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní –

vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou namietaného porušenia práv – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu boli porušené práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený, a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku.

13. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie

účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, v ktorý sa bude konať nové pojednávanie.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

15.1 Prietahy v konaní alebo nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje trvalé ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov. Z uvedeného musí preto následne vyplynúť, že dôsledkom takého zásahu orgánu verejnej moci nemožno čeliť inak, než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

15.2 K otázke posudzovania dĺžky konania a jej primeranosti (resp. neprimeranosti) sa tak opakovane pripomína, že túto nemožno vyjadriť numericky, lebo je podmienená

objektívne charakterom prejednávanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, do úvahy je pritom nutné vziať i to, čo je pre sťažovateľa v „hre“ (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko). Prieťahy v konaní však nemožno ospravedlniť všeobecne známou preťaženosťou sudcov ani množstvom procesných úkonov sudcu; je totiž vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva zakotvené v ústave i v dohovore boli rešpektované a prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na ťarchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v primeranej dobe.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

16.1 Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie neplatnosti pracovného pomeru, v ktorom sťažovateľka vystupuje na strane žalobcu, tvorí štandardnú súčasť štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nemožno ju považovať za právne zložitú. Čo sa týka skutkovej zložitosti veci, z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu vyplýva, že dokazovanie bolo pomerne rozsiahle a časovo náročné, niektoré dôkazy sa museli opakovať a priebežne sa dopĺňali nové dôkazy, avšak ústavný súd nepovažuje danú vec za skutkovo zložitú v takej miere, ktorá by ospravedlnila stav, v akom sa napadnuté konanie nachádzalo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu. Nezanedbateľná pritom je aj povaha veci.

16.2 Správanie sťažovateľky ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj

k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka v napadnutom konaní priebežne a aktívne využívala svoje procesné oprávnenia, ktoré jej relevantný právny predpis priznáva, a jej právny zástupca štyrikrát ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní, a teda si musela byť vedomá svojej participácie na predĺžení napadnutého konania. Ústavný súd konštatuje, že napriek týmto skutočnostiam aj vzhľadom na povahu veci však nemožno ospravedlniť 10-ročné trvanie napadnutého konania bez právoplatného meritórneho rozhodnutia vo veci samej.

16.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). Teda zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

17. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 55/2015-826 z 31. júla 2017 v podstatnom vyplýva:

«... V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný písomnou formou a postupom podľa ust. § 38 ods. 1 Zákonníka práce doručil žalobkyni dňa 4.9.2008 okamžité skončenie pracovného pomeru. Následne bolo potrebným v konaní skúmať splnenie podmienky uvedenej v ust. § 68 ods.2 Zákonníka práce, t.j. dodržanie subjektívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru, ktorá začína bežať odo dňa, odkedy zamestnávateľ získal vedomosť (dozvedel sa), že sa zamestnanec dopustil takéhoto konania, ktoré môže zakladať dôvod k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Zamestnávateľ sa o dôvode k okamžitému skončeniu pracovného pomeru dozvie dňom, kedy jeho vedúci

zamestnanec alebo vyššie nadriadený tomu kto porušil pracovnú disciplínu, získa vedomosť (dozvie sa), že sa zamestnanec dopustil takéhoto konania, ktoré môže zakladať dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru (rozsudok NS CR zo dňa 26.3.1998 sp.zn. 2 Cdon 600/97). Objektívnu lehotu môže zamestnávateľ využiť len vtedy, ak sa v rámci subjektívnej lehoty nedozvedel o dôvode, ktorý zakladá možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. V danom prípade z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkami žalobkyne uvádzanými v priebehu konania, že zamestnávateľ sa o skutku, ktorý je dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou dozvedel v deň, kedy sa o tomto skutku dozvedel priamy nadriadený žalobkyne pani [REDACTED], t.j. v marci 2008, preto subjektívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou žalovanému uplynula v máji 2008. Je treba zdôrazniť, že v prípade ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že zamestnávateľ neuplatnil dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom v subjektívnej lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel, bolo by nehospodárnym vo veci vykonávať ďalšie dokazovanie v časti dôvodnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd preto považuje vysporiadanie sa so zásadne odlišnou argumentáciou strán sporu (podľa tvrdenia žalovaného sa mal o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou dozvedieť najskôr dňa 29.7.2008), s prihliadnutím na dokazovaním zistené skutkové okolnosti o tom, že pani [REDACTED] bola v rozhodnom období (1.4.2008 do 6.6.2008) priamou nadriadenou žalobkyne a ako priama nadriadená žalobkyne mala vedomosť o zakladaní a založení spoločnosti [REDACTED] v marci 2008 (čl. 245) a ústne vyjadrila žalobkyňi súhlas s uvedenou činnosťou, za otázku majúcu podstatný význam pri právnom posúdení veci.

Pri posudzovaní skutkového vymedzenia dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou odvolací súd na rozdiel od záverom súdu prvej inštancie má za to, že zamestnávateľ v okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobkyňou neurčito a nezrozumiteľne skutkovo vymedzil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle § 70 Zákonníka práce v časti ktorej zamestnávateľ uviedol „činnosť pre spoločnosť žalobkyňa vykonávala v pracovnom čase, kedy mala plniť úlohy pridelené jej žalovaným podľa pracovnej zmluvy a súčasne na činnosť spoločnosti využívala pracovné nástroje

(PC, SW, papier, telefóny atd.) pridelené žalobkyňi žalovaným, čím porušila ustanovenie čl. 8. 6. písm. b) Pracovného poriadku a ustanovenie čl. 7. 1. písm. b) Pracovného poriadku“. Z takto neurčito uvedeného dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno vyvodit', aké činnosti a konkrétne kedy vykonávala žalobkyňa pre spoločnosť [REDAKOVANÉ], kedy a aké pracovné nástroje zamestnávateľa používala v prospech svojej spoločnosti. Odvolací súd konštatuje, že v tejto časti nie je dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou uvedený určite, zrozumiteľne a spôsobom predpokladajúcim ust. § 70 Zákonníka práce. V danom prípade tak odvolací súd považuje za určite a zrozumiteľne skutkovo vymedzené dva dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, a to, že a/ žalobkyňa bola od 1.4.2008 spoločníčkou a konateľkou spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a b/ popis činnosti tejto spoločnosti ([REDAKOVANÉ]) sa takmer zhoduje s popisom činnosti a zodpovednosti, ktoré tvoria obsah popisu práce pracovného miesta žalobkyne...

Na základe uvedeného (zistené rozpory) odvolací súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 193/2008-717 z 22. apríla 2014, pozn.) /podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie bude jednoznačne ustáliť, odkedy žalovaný získal vedomosť (dozvedel sa), že sa žalobkyňa sa dopustila takéhoto konania, ktoré môže zakladať dôvod k okamžitému skončeniu pracovného pomeru a či k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou došlo v lehote podľa ust. § 68 ods.2 Zákonníka práce. V prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru, že žalovaný okamžite skončil pracovný pomer so žalobkyňou v lehote podľa ust. § 68 ods.2 Zákonníka práce, bude potrebné 1/posúdiť, či a v akom rozsahu sa popis činnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zhodoval s popisom činnosti a zodpovednosti, ktoré tvorili obsah popisu práce pracovného miesta žalobkyne, 2/ dôkladne posúdiť, či žalovaným uvedené a preukázané dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou možno považovať za závažné porušenie pracovných povinností vychádzajúce z ustanovení Zákonníka práce, Pracovnej zmluvy, Pracovného poriadku, ako i iných interných predpisov s tým, že súd nie je viazaný pri kvalifikácii konania zamestnanca predstavujúceho možné závažné porušenie pracovnej disciplíny, iba ich skutkovým vymedzením. Pri skúmaní intenzity prípadného

závažného porušenia pracovnej disciplíny bude úlohou súdu prvej inštancie prihliadať a vyhodnotiť aj doterajší prístup žalobkyne k práci a k funkcii, ktorú zastávala, k dobe a situácii, v ktorej malo dôjsť k porušeniu pracovnej disciplíny, k spôsobu a intenzite porušenia konkrétnych povinností, k dôsledkom porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa s tým, že dôkazné bremeno ohľadne samotnej existencie skutku, ktorý mal predstavovať závažné porušenie pracovnej disciplíny a existencie okolností majúcich vplyv na jeho intenzitu, zaťažuje v konaní žalovaného. V prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 21.8.2008 daného žalobkyňu, bude musieť v konaní ďalej posúdiť skutkovo a právne posúdiť aj žalobu v časti o určenie, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá a o zaplatenie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie je povinný vykonať dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti vyhodnotiť a opätovne vo veci rozhodnúť výrokom aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 C.s.p., t.zn. musí v ňom uviesť stručný a jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri posúdení žaloby žalobkyne, riadiac sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí (§ 391 ods.2 C.s.p.). V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods.3 C.s.p.).»

18.1 Predmetom posudzovanej veci je rozhodovanie o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s nárokom na náhradu mzdy a táto statusová vec z hľadiska sociálneho postavenia sťažovateľky nie je ani po necelých desiatich rokoch od jej začatia právoplatne skončená. Z citovaných častí uznesenia krajského súdu č. k. 7 Co 55/2015-826 z 31. júla 2017 vyplýva, že okresnému súdu sa v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 nepodarilo ustáliť v pracovných sporoch takú elementárnu a podstatnú skutočnosť, akou je splnenie podmienky vyplývajúcej v § 68 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), t. j. dodržanie subjektívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Navyše okresný súd napriek množstvu vykonaných pojednávaní vo veci nevymedzil dostatočne, určito a zrozumiteľne dôvod/dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so sťažovateľkou a spôsobom predpokladaným § 70 Zákonníka práce nedospel ku skutkovému vymedzeniu týchto dôvodov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno

vo vzťahu k záverom vysloveným krajským súdom považovať tvrdenia predsedníčky okresného súdu o tom, že súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a pojednával vo veci celkovo 23-krát, za kontraproduktívne. V naznačenom smere je potrebné akcentovať záver krajského súdu vyplývajúci z jeho uznesenia č. k. 7 Co 55/2015-826 z 31. júla 2017 o tom, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 193/2008-717 z 22. apríla 2014 „... *nie je možné jednoznačne vyvodit', ako súd prvej inštancie vyhodnotil dokazovanie vykonané v priebehu konania, a absentuje v ňom jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri posúdení nároku žalobkyne.*“. K takémuto záveru dospel krajský súd, riadiac sa judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, «... *keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).*».

18.2 Ďalšou signifikantnou skutočnosťou je napr. postup okresného súdu po vrátení veci z krajského súdu, keď mu trvalo celkovo 8 mesiacov, kým po vrátení spisu 31. augusta 2017 nariadil 9. mája 2018 termín pojednávania vo veci na 11. október 2018, teda okresný súd bude v predmetnej veci opätovne pojednávať (už po 24. raz) až po 13 mesiacoch od vrátenia spisu z odvolacieho súdu.

19. Z hľadiska povahy vecí považuje ústavný súd za relevantné zvýrazniť najmä to, že pracovnoprávne spory a mzdové nároky z nich vyplývajúce považuje za spory mimoriadne citlivej povahy (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 82/02, IV. ÚS 4/05, III. ÚS 35/07, III. ÚS 1/09), ktoré pripúšťajú chápanie zbytočných prietahov v prísnejšom meradle, ako je to pri iných súdnych sporoch, ktoré nemajú súvis s existenčnou otázkou účastníka. V týchto sporoch by súd mal postupovať čo najrýchlejšie a efektívne, a to nielen z dôvodu závažných sociálnych dopadov týchto sporov na samotných účastníkov konania/strany, ale aj v dôsledku toho, že výklad a používanie právnej úpravy v Zákonníku práce sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov vrátane metodiky ich postupov v takýchto sporoch. Taktiež z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Vocaturo proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991) vyplýva, že pracovnoprávne spory si zo svojej

povahy vyžadujú urýchlené (*expeditious*) rozhodnutie, či už ide o prístup k slobodnému povolaniu, živobytie sťažovateľa, pokračovanie v zamestnaní, napadnutie skončenia pracovného pomeru, suspendovanie sťažovateľa, alebo jeho opätovné dosadenie do funkcie, alebo ak má žalovaná suma pre sťažovateľa zásadný význam (napríklad vo veciach týkajúcich sa invalidného dôchodku, náhrady škody na zdraví a podobne). Prietahy v takomto type konaní preto môžu v konečnom dôsledku ohroziť až dôveryhodnosť štátnej moci a špecificky súdnej moci v očiach priamych účastníkov konania, ako aj všeobecné vnímanie fungovania demokratického a právneho štátu verejnosťou (I. ÚS 345/2014).

20. V naznačených súvislostiach ústavný súd hodnotí postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008, ktorý nerozhodol v pracovnoprávnom spore ani po takmer 10 rokoch od začatia konania, ako „odňatie spravodlivosti“, pretože z hľadiska sociálneho postavenia sťažovateľky ide o závažnú statusovú vec, ktorej prejednanie a rozhodnutie musí byť urýchlené. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je v právnom štáte neprípustné, aby ani právne či skutkovo najnáročnejšie spory mohli trvať tak dlhú dobu, lebo platí zásada, podľa ktorej „oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou“ (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Medvedevskiyi v Ukrajina z 20. 5. 2010, bod 75). Takýto záver nadobúda na význame a dôležitosti v osobitných typoch konania, ktorými pracovnoprávne spory nepochybne sú.

20.1 Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd teda dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), pričom pri posudzovaní otázky, či v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vzhľadom na zistené skutočnosti nepovažoval za podstatné podrobnejšie vyhodnocovať tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup

samotného súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04).

21. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 193/2008 podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

22.1 Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22.2 Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho sťažovateľovi vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

22.3 Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €, „... ktorú zdôvodňuje tým, že keďže jej spor, ktorého predmetom je určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru trvá už vyše 9 rokov a do dnešného dňa nebolo vo veci rozhodnuté a vec nie je právoplatne skončená, sťažovateľka cíti pocit právnej neistoty, nespravodlivosti a krivdy, ktorý pramení práve zo situácie, kedy súd za primeranú dobu nerozhodlo a plynulé vo veci nekonal a nekoná.“. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

22.4 Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku konania v trvaní takmer 10 rokov (v čase rozhodovania ústavného súdu), s prihliadnutím na predmet sporu, ktorý si vyžaduje osobitnú rýchlosť pojednania, a taktiež, zohľadňujúc skutočnosť vrátenia veci na nové konanie okresnému súdu a z toho vyplývajúci neefektívny a nesústreďený postup okresného súdu vo veci (pozri bod 18 a 19 odôvodnenia), ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 7 000 €. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku v bode 3 tohto nálezu

23.1 Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

23.2 Vzhľadom na okolnosti veci rozhodol ústavný súd o úhrade trov konania okresným súdom. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018, a to z prevzatia a prípravy zastupovania a z písomného podania sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 šestina z výpočtového základu zo sumy 921 €, čo činí za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 153,50 € a režijný paušál v sume 9,21 €, v celkovej sume 325,42 €. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu, pričom písomné vyjadrenie právneho zástupcu z 1. júna 2018

vzhľadom na jeho obsah nevyhodnotil ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

24. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018